

щомъ иска, ще го оставятъ тукъ, пъкъ Господъ да му е на помощ!

— Чувай, тейко, — обърна се Найдень къмъ стареца, почти разплаканъ — ние тръгваме; не можемъ да чакаме повече. Източи се цѣлото село... Задрѣстиха се пжтищата...

— Че кой ви спира? Вървете! Защо чакате?

— Отиваме. Оставихме ти въ дулапа три самуна хлѣбъ. И сирене има тамъ... А пъкъ малката стая е пълна съ дини... Господъ да те пази! Прощавай!

Той се наведе и му цѣлуна ржка. Изредиха се всички — и снахитѣ и внуцитѣ. Старецътъ милваше децата съ коравата си дланъ, зовѣше ги по имена, напжтваше ги галено.

— Хайде, вървете, не плачете, — мълвѣше той, — не съмъ умрѣлъ още... Тукъ съмъ... Тука ще ви чакамъ, при нашитѣ...

Оставиха го. Отминаха. Отведоха всичко, дори и кокошкитѣ и патицитѣ. При него остана само Караманъ, най-старото имъ куче. И той бѣше тръгналъ съ другитѣ, но умори се скоро, клекна настрани отъ пжтя, огледа се наоколо, подуши въздуха и тихичко изскимтѣ. Подире се вдигна и незелебязанъ отъ никого, пое пжтя назадъ, къмъ село.

Въ кжщата се влазяше по три дървени стжпала. Долу, между стжпалата и сайванта, имаше закжтано жгълче. Тамъ преди често играеха на припекъ децата. Но откакто старецътъ ослѣпѣ, това мѣсто му стана най-обичното. Отъ рана пролѣтъ до късна есенъ той минаваше тамъ днитѣ си, загърнатъ въ кожуха, припеченъ на слънце.

Когато домашнитѣ му отминаха, старецътъ се вдигна, излѣзе и опипомъ достигна до любимото си мѣсто. Седна тамъ, загърна се въ кожуха и подхвана безкрайната си беседа, самъ съ себе си. Но по едно време впери слухъ: счуха му се леки стжпки и като че